

BENGT'S DOTTER

DE KINDEREN DIE HET
BOS IN GINGEN

Vertaling Ydelet Westra

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Lina Bengtsdotter
Oorspronkelijke titel: Francesca
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 Ydelet Westra
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagbeeld: © Getty Images
Foto auteur: © Anna-Lena Ahlström
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

In de roman worden regels uit de onderstaande liedjes en literaire werken geciteerd:

Alla vägar har sitt pris (tekst en muziek: Lars Winnerbäck)
Cry baby (tekst en muziek: Bert Berns en Jerry Ragovoy)
Forever Young (tekst en muziek: Alphaville)
Francesca (tekst en muziek: Roy Harper)
It's my party (tekst: Seymour Gottlieb, muziek: John Gluck jr., Walter Gold en Herbert Weiner)
Kom änglar (tekst en muziek: Lars Winnerbäck)
De kleine prins (kinderboek van Antoine de Saint-Exupéry)
Livet är en fest (tekst en muziek: Ulf Dageby)
Natten som föregick denna dag (roman van Johanne Lykke Holm)
När dagen fylls av fågelsång (psalm 754; tekst: Frank Kærgaard, muziek: Jan Olof Kulander)
Over the rainbow (tekst: Yip Harbur, muziek: Harold Arlen)
Sol och vår (tekst en muziek: Ulf Kjellqvist en Åke Gerhard)
Var inte rädd (psalm 256; tekst: Ylva Eggehorn, muziek: Lars Moberg)
Vårt liv är en vindfläkt (gedicht van onbekende maker)

ISBN 978 94 027 0269 9
ISBN 978 94 027 5784 2 (e-book)
NUR 305
Eerste druk mei 2019

Originale uitgave verschenen bij Bokförlaget Forum, Stockholm, Zweden.
De Nederlandse vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Bonnier Rights, Stockholm, Zweden

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Charlie probeerde een prettige houding te vinden in de stoel waarvan de rugleuning heel ver achterover stond. Schuin links van haar zat Eva, haar psycholoog.

Eva had zojuist de regels van hun gesprekken doorgenomen. Het was belangrijk om de begin- en eindtijd in acht te nemen, belangrijk om eerlijk te zijn als iets niet goed voelde en het was belangrijk om te weten dat alles wat in deze kamer werd besproken daar uiteraard bleef.

Eva's toon was vriendelijk, maar aan haar blik kon je zien dat ze streng kon zijn als het nodig was. Charlie had haar nagetrokken en wist dat ze lid was van de beroepsvereniging van psychologen en vijftien jaar ervaring had in dit werk. Dat was de eerste tegeneis die Charlie had ingebracht toen Challe van haar had verlangd dat ze in therapie zou gaan: het moest iemand zijn met een gedegen opleiding, en niet iemand die een cursus Persoonlijke Ontwikkeling van acht weken had gevolgd. Ze ging haar tijd niet verdoen met een zelfingenomen figuur die open deuren intrapte of ongeremd over haar eigen leven praatte. Het liefst wilde ze er helemaal niet aan, en daarom had ze deze afspraak zo lang mogelijk uitgesteld. Ze had Challe geprobeerd te laten zien dat het goed met haar ging, dat ze in staat was voor zichzelf te zorgen en haar werk te doen, maar na wat er van de zomer was gebeurd, had ze niet bepaald het volledige vertrouwen meer van haar baas.

Nu zat ze in elk geval in deze ingewikkeld geconstrueerde stoel in Eva's spreekkamer. Buiten glommen de goudgele en oranje herfstbladeren van een enorme eik en de regen stroomde in dunne strepen over het raam.

‘Vertel eens, Charline,’ zei Eva. ‘Waarom ben je hier?’

‘Je mag me Charlie noemen.’

‘Waarom ben je hier, Charlie?’

‘Vanwege mijn baas. Hij heeft een ultimatum gesteld. Hij vindt dat ik hulp nodig heb.’

‘O: Eva keek haar onderzoekend aan, en Charlie vermoedde dat ze bij zichzelf constateerde: *mogelijk gebrek aan zelfkennis*.

‘En, ben je het daarmee eens?’

‘Dat ik hulp nodig heb?’

‘Ja.’

‘Ja, ik denk het wel, maar ik was waarschijnlijk niet naar jou toe gegaan als ik niet het risico liep mijn baan kwijt te raken.’

‘Kun je globaal iets over jezelf vertellen? Ik weet wat voor werk je doet, maar veel meer eigenlijk niet.’

‘Wat wil je nog meer weten?’ vroeg Charlie.

Eva glimlachte en zei dat mensen meer waren dan alleen het werk dat ze deden. Misschien kon ze vertellen wie ze verder was.

‘Geen probleem,’ zei Charlie. ‘Ik hou van...’ Ze wachtte even. Waar hield ze eigenlijk van? Lezen, drinken, alleen zijn. Op dit moment kon ze niets bedenken wat niet deprimerend klonk. ‘Ik hou van lezen.’

Toen ze zag dat Eva op een vervolg wachtte, wilde ze eraan toevoegen dat ze ook van sporten hield, maar waarom zou ze daarover liegen?

‘Heb je weleens eerder psychologische hulp gehad?’ vroeg Eva na een tijdje.

‘Ja, een paar gesprekken als volwassene, en als tiener heb ik een langere periode in therapie gezeten. Mijn moeder overleed toen ik veertien was.’

‘Dat is een moeilijke leeftijd om een ouder te verliezen.’

Charlie knikte.

‘En je vader?’

‘Onbekend.’

‘Duidelijk.’

‘Hoe was je relatie met je moeder?’

‘Die was...’ Charlie wist niet wat ze moest zeggen. Gecompliceerd?

‘Mijn moeder was heel bijzonder.’

‘Op welke manier?’

‘Ze was niet zoals andere moeders. Je kunt wel stellen dat ik mijn uiterste best doe om niet te worden zoals zij.’

‘Het is heel normaal,’ zei Eva, ‘dat je niet dezelfde fouten als je ouders wilt maken. Maar dat je anders probeert te zijn dan je moeder, betekent dat je haar als uitgangspunt neemt. Pas als je meer jezelf wordt, los van wie zij was, kun je je vrij gaan voelen.’

‘Inderdaad.’

‘Daar komen we nog wel op terug. Maar vertel me eerst waarom je baas dit ultimatum heeft gesteld, dat je in therapie moet.’

Betty’s stem begon ineens in Charlies hoofd rond te zoemen, de dingen die ze zei als ze een slechte periode had: *Het is alsof de onderstromen me omlaag zuigen. Als ik stil ben en nadenk, dan zink ik naar de bodem. Ik kan beter niet nadenken, niet praten, want dan wordt alles alleen maar erger.*

‘Vanwege mijn drankgebruik, neem ik aan,’ zei Charlie. ‘Ik wil nog weleens te veel drinken. Ik zit hier omdat ik het tot nu toe onder controle kon houden en alleen dronk als ik vrij was, zelfs de dag voordat ik ging werken dronk ik niet, geen grote hoeveelheden in elk geval. Maar de laatste tijd is het een paar keer gebeurd dat ik een paar glazen op had terwijl ik de dag erna moest werken, en toen zal ik wel naar alcohol hebben geroken. Challe, mijn baas, heeft een ongelooflijk scherpe neus.’

‘Misschien is dat jouw geluk wel,’ zei Eva. Ik bedoel, het heeft ervoor gezorgd dat je op tijd hulp krijgt.’

‘Hoe weet je dat het op tijd is?’ kon Charlie niet nalaten te zeggen.

‘Je bent je bewust van je probleem en je praat er open over. Dat is een behoorlijk goede uitgangssituatie.’

‘Ik weet het al heel lang, maar toch heb ik er niets aan kunnen doen, dus ik weet niet of dit wel iets zegt.’

‘Je zei net toch dat je het tot nu toe onder controle had?’

‘Ik ben weleens eerder de mist in gegaan,’ zei Charlie.

‘Maar nu zit je in elk geval hier.’

‘Ja, nu zit ik hier.’

Na een paar minuten oppervlakkig gepraat daalde er een stilte over hen neer. Charlie keek naar de schilderijen aan de muur achter Eva. Ingelijste afbeeldingen van... rorschachtesten, zag Charlie. Ze probeerde patronen in de figuren te ontwaren om een idee te krijgen over haar geestelijke gezondheid, maar werd onderbroken door Eva, die meer wilde weten over de inhoud van haar werk.

Dus vertelde Charlie over haar baan als onderzoeker bij de landelijke recherche, ze legde uit dat zij en haar collega's werden ingeschakeld om lokale politieafdelingen in het land te ondersteunen bij zware misdrijven.

‘Hoe ziet je leven er verder uit?’ vroeg Eva.

‘Single, geen kinderen,’ zei Charlie.

‘Laten we even teruggaan naar je drankgebruik,’ zei Eva zonder haar burgerlijke staat te commentariëren. ‘Hoelang is dat al een probleem?’

‘Dat weet ik niet precies. Dat hangt ervan af aan wie je het vraagt.’

‘Ik vraag het jou.’

‘Sinds ik ben begonnen met drinken, heb ik een zwak voor drank. Ik heb altijd meer gedronken dan de mensen om me heen. Ik heb nooit begrepen hoe mensen één glas kunnen drinken en het daarbij kunnen laten. Maar ik zou mezelf geen alcoholist willen noemen, alleen maar omdat ik meer drink dan anderen. Het gaat in periodes. Er zijn ook rustiger periodes.’

‘En de periode die de aanleiding vormde voor deze afspraak, wanneer is die begonnen?’

‘Dat weet ik niet precies meer, maar een paar maanden geleden ben ik terug naar Gullspång gegaan, de plek waar ik ben opgegroeid. Dat is een dorpje in Västergötland,’ voegde ze eraan toe toen ze zag dat Eva de plaats niet kende.

‘Daar heb ik gewoond tot mijn moeder overleed. Daarna ben ik naar Stockholm verhuisd.’

‘Had je familie hier?’

‘Nee, ik ben bij een pleeggezin terechtgekomen.’

‘Hoe was dat?’

Charlie wist niet wat ze moest zeggen. Wat was de moeite waard om te vertellen over het leven in dat kleine rijtjeshuis in Huddinge? Ze zag de tuin voor zich, het aangeharkte grindpad, de borders, waarin alles in rechte rijen groeide en de kleine appelboom die nooit vrucht droeg. Ze dacht aan de eerste ontmoeting met haar pleegouders, Bengt en Lena, en hun dochter, Lisen, aan hoe die drie haar stijfjes hadden verwelkomd in hun klinisch schone huis. Op het eerste gezicht was dit nieuwe gezin precies wat ze wenste als Betty weer eens ontspoorde: rustige, ordelijke mensen met regelmatige slaaptijden, gezamenlijke maaltijden, een moeder die je gymspullen inpakte en Zweedse kost kookte zonder in te storten. Lena bleef nooit op de bank liggen en vroeg nooit alle geluid en licht te weren. Ze organiseerde nooit feestjes en nodigde nooit mensen uit die ze niet kende. Charlie dacht aan haar kamertje in het rijtjeshuis, de schone lakens op het bed en de geur van zeep en rozen. *Doe alsof je thuis bent*, had Lena de eerste avond gezegd. *Ik hoop dat je je hier thuis gaat voelen, Charline, en dat jij en Lisen een soort zusjes worden.*

Maar Charlie had zich nooit thuis gevoeld in het huis in Huddinge, en zij en Lisen werden nooit een soort zusjes.

Eva schraapte haar keel.

‘Het liep goed,’ zei Charlie, ‘in het pleeggezin. Er was structuur en regelmaat; ik kon me op school concentreren.’

‘Wat fijn,’ zei Eva. ‘Maar laten we teruggaan naar het moment waarop deze periode begon. In begin van de zomer ben je naar Gullspång gegaan. Waarom?’

‘Voor mijn werk. Er werd een meisje vermist, Annabelle Roos. Misschien heb je erover in de krant gelezen.’

‘Ja, die zaak ken ik.’

‘We zijn erheen gegaan om de plaatselijke politie te helpen. Het was best moeilijk om er weer te zijn, veel erger dan ik had verwacht.’

‘In welk opzicht?’

‘Er kwamen allemaal herinneringen naar boven en ik raakte...’

Charlie zag hoe Annabelles tengere lichaam uit het zwarte water van de Gullspångrivier werd getild, en ze zag Betty’s vriend, Mattias, twee decennia eerder in dezelfde donkere diepte verdwijnen, ze zag twee meisjes met een huilend jongetje tussen hen in, nog verder terug in de tijd, lang voordat zij geboren was.

‘Wat gebeurde er?’ vroeg Eva, die naar voren leunde.

‘Ik raakte persoonlijk betrokken bij mijn werk. Ik heb een fout gemaakt en werd van de zaak gehaald, en dat liet me natuurlijk niet koud. Toen ik weer in Stockholm was, dacht ik dat alles weer snel bij het oude zou zijn, maar dat was niet het geval. Het werd zelfs erger.’

‘Wat werd erger?’

‘De angst, de zinloosheid, de slaapproblemen. Ik slaap slecht, en als ik eenmaal slaap, heb ik nare dromen.’

‘Beschrijf die eens.’

‘Mijn dromen, bedoel je?’

‘Ja.’

‘Ze begonnen toen ik terugkwam uit Gullspång, later werd het iets rustiger, maar nu ben ik met een zaak bezig die me meer raakt dan me lief is.’

Eva vroeg wat voor soort zaak het was, waarop Charlie over twee jonge vrouwen uit Estland begon te vertellen die waren vermoord en gedumpt in een stuk bos in een buitenwijk. Een van hen had een dochtertje van drie, een hologig, hongerig meisje, dat minstens twee dagen alleen in een woning had doorgebracht. Het meisje had nog steeds geen woord gezegd, ook al was het al twee weken geleden dat ze haar gevonden hadden.

Eva zei dat het niet zo vreemd was om daardoor geraakt te worden, dat een in de steek gelaten kindje bij de meeste mensen dat soort gevoelens oproep. Maar het meisje had het toch gered?

‘Ze leefde,’ zei Charlie. ‘Maar daar was dan ook alles mee gezegd. Vannacht heb ik gedroomd dat het mijn kind was, dat ik haar moeder was. Ik wilde naar huis rennen om haar te redden, maar dat kon natuurlijk niet omdat ik dood was. En in de volgende droom was ik het kind, en ja, je weet wel.’

‘Slik je medicijnen?’ vroeg Eva zonder in te gaan op haar dromen.

‘Sertraline,’ zei Charlie. ‘Honderd milligram.’ Ze vertelde er niet bij dat ze die soms aanvulde met oxazepam of een slaappil, of allebei.

‘Verder niets?’ vroeg Eva.

Charlie schudde haar hoofd.

‘Je weet neem ik aan dat nachtmerries een veelvoorkomende bijwerking van sertraline is?’

Charlie knikte. Dat wist ze allemaal wel, maar ze slikte al jaren sertraline, dus dat had er vermoedelijk niets mee te maken.

Eva vouwde haar handen om haar knie.

‘Die fout waarover je het net had,’ vervolgde ze. ‘Daar wil ik even bij stilstaan.’

Charlie dacht terug aan die avond en de nacht in de pub. De dropshots in de drinkglazen, de wijn, het bier, Johan. Ze was zo dom geweest om in zijn leven te gaan spitten toen ze weer in Stockholm was. Als je verder wilt gaan met je leven, moest je alles vergeten en

laten rusten, dat wist ze heel goed, maar in plaats daarvan had ze alles bekeken wat ze gevonden had. Eerst had ze willen weten waar hij woonde, ze had gecheckt of hij ongehuwd was en of het waar was wat hij had gezegd, dat hij de zoon van Betty's vriend was. Het leek allemaal te kloppen.

'Charlie?' Eva keek haar aan.

'Sorry, wat zei je?'

'Ik vroeg of je wilde vertellen over die fout waar je het net over had.'

'Juist ja. Ik herinner me er niet alles meer van, ik had in elk geval te veel gedronken en een journalist meegenomen naar mijn kamer. De dag erna bleek dat er geheime informatie over de zaak naar de pers was gelekt. Maar dat had ik niet gedaan, ook al dacht iedereen natuurlijk van wel. En ja, dat werd een probleem, dat snap je.'

Eva zweeg, alsof ze verwachtte dat Charlie meer ging vertellen. Toen zei ze: 'Zou je met deze man ook een nacht hebben doorgebracht als je nuchter was geweest, denk je?'

'O mijn god, nee!'

'Waarom niet?'

Charlie wist niet precies wat ze moest antwoorden, dus ze draaide er niet omheen en zei dat ze zich niet kon heugen wanneer ze voor het laatst nuchter met een man het bed had gedeeld. Was daar iets mis mee?

'Wat vind je zelf?' vroeg Eva.

'Belachelijk natuurlijk, maar... Ik bedoel, als ik niet in functie ben, vind je het dan verkeerd om losse contacten te hebben?'

'Is het belangrijk voor je wat ik ervan vind?'

Charlie zei van niet, maar dat was niet waar, want als ze ergens moeite mee had, waren het mensen die snel een oordeel klaar hadden.

'Het is moeilijk om daar iets over te zeggen, maar seks gebruiken om je gemoedstoestand niet aan te hoeven pakken,' vervolgde Eva, 'is misschien niet zo constructief.'

‘Het is in elk geval beter dan drinken, toch?’

‘Maar als ik het goed begrijp, doe je het allebei.’

Charlie zuchtte, keek uit het raam en volgde een merel die voorbijvloog.

‘Ik zeg niet dat het verkeerd is om seks te hebben met vreemden. Ik zeg alleen maar dat je moet bedenken waarom je het doet, wat je ermee wilt bereiken.’

‘Is het niet genoeg dat ik me er beter door voel? Of moet het een dieper doel hebben? Waarom mag je niet gewoon iets doen waardoor je je goed voelt?’

‘Dat mag best. Maar iets waardoor je je tijdelijk goed voelt, is niet altijd iets waardoor je je op de lange termijn goed voelt.’

Charlie knikte. Het was jammer, maar waar.

‘Ik bedoel, iemand die aan drugs verslaafd is, voelt zich goed door drugs,’ ging Eva verder, ‘maar dat betekent niet dat...’

‘Ja, ja, ik begrijp het.’

Charlie begon er steeds meer spijt van te krijgen dat ze een bevoegd psycholoog had willen hebben. Het was vast veel makkelijker geweest om naar zo’n blij levenscoach te gaan, die haar tips over nieuwe yogavarianten en meditatie zou geven. Echte hulp dwong haar diep te graven, en ze wist niet of ze dat kon opbrengen. Ze was zo moe.

‘Laten we teruggaan naar je moeder,’ zei Eva. ‘Wat was zij voor iemand?’

‘Ze was... anders.’

Charlie keek op de klok. Niet dat het iets uitmaakte hoeveel tijd ze had, al had ze de rest van haar leven de tijd, dan nog zou ze Betty niet kunnen omschrijven. Want Betty was een vat vol tegenstrijdigheden en contrasten, duisternis en licht, kracht en zwakte. Tijdens haar studie psychologie had Charlie geprobeerd een diagnose te vinden die op haar van toepassing kon zijn, maar niet één had goed geleden. Alsof Betty Lager in geen enkel kader paste.

2

Het zou nog een half uur duren voordat de ochtendvergadering begon. Charlie hoefde zich dus niet te haasten toen ze Eva's praktijk verliet.

Het was opgehouden met regenen en de lucht was fris. De herfst was Charlies lievelingsseizoen. De tijd van de verrotting, noemde Betty het altijd. Betty, die zich al voor midzomer zorgen begon te maken, als de bloesem van de kersbomen viel. Maar de herfst voelde voor Charlie als een wedergeboorte, als een belofte van routines, orde en regelmaat. Ze hield van de geur van rozenbottels en nieuwe boeken, dat deed haar denken aan het begin van een nieuw schooljaar na de eindeloze, onvoorspelbare zomervakantie. Maar dit najaar was het anders. Het was alsof ze deed alsof de wereld om haar heen haar interesseerde, alsof ze werkte, alsof ze deelnam aan gesprekken, alsof ze leefde, terwijl alles op een tegenstrijdige manier groot en beangstigend voelde. Laatst had ze bijna een deken voor haar slaapkamerraam gehangen om het licht te weren, dat door de kieren in de jaloezieën naar binnen kwam. Alleen al het feit dat ze dat had willen doen, beangstigde haar. Ze mocht niet net als Betty worden. Nooit net als Betty worden.

Charlie pakte haar telefoon om te kijken of Susanne had teruggebeld. Dat was niet het geval. Nadat de zaak in Gullspång was gesloten, hadden ze elkaar beloofd contact te houden en snel weer af te spreken. De eerste weken had Susanne haar bijna iedere avond gebeld als ze de hond uitliet. Ze hadden het gehad over haar huwelijk, dat slechter was dan ooit, over alles wat anders was gelopen dan ze hadden verwacht. Maar sinds een tijdje reageerde Susanne niet meer op telefoontjes en schreef ze alleen maar dat het goed ging als Charlie vroeg of er iets aan de hand was. Kennelijk had ze gewoon veel aan haar hoofd.

Charlie liet de telefoon een paar keer overgaan, en toen ze de voicemail kreeg, bedacht ze dat ze het misschien moest respecteren dat Susanne met rust gelaten wilde worden.

Kristina van de receptie was terug van een vakantie in het buitenland. Hoewel ze het wekenlang over die reis had gehad, was Charlie vergeten waar ze was geweest. Nu stond ze bij de koffieautomaat in de keuken naast de vergaderzaal te vertellen over hoe fantastisch ze het had gehad, de warmte in de lucht, de zee en het zwembad, al die dingen die ze had gezien. Het was uit pure overlevingsdrang dat ze weg was gegaan, zei ze, want in Zweden was het niet warm geweest, afgezien van de hete weken in juni, maar toen moest ze werken. Maar daarna... was de zomer niet meer op gang gekomen.

Charlie probeerde zich de zomer te herinneren. Ze had geen moment stilgestaan bij het weer. Sinds ze terug was uit Gullspång had ze de spaarzame momenten dat ze vrij was geweest grote delen van de dag geslapen.

Kristina zei dat ze nu al naar de volgende zomer verlangde.

‘Ik niet,’ zei Charlie terwijl ze een koffiebroodje van de schaal op tafel pakte.

‘Je maakt een grapje zeker?’

‘Nee. Ik hou niet van de zomer, van vrij zijn of van feestdagen en dat soort dingen. Ik hou niet eens van reizen,’ voegde ze eraan toe. Ze had er meteen spijt van, want ze wist dat het tijdverspilling was om haar kleine eigenaardigheden met Kristina te bespreken. Waarom leerde ze nou nooit haar mond te houden? Hoe vaak waren ze niet in eindeloze discussies verzand over de onbenulligste dingen, omdat zij ergens geïrriteerd over was of zich gewoon verveelde? Met Kristina moest je over recepten, het weer en vierkantemeterprijzen van woningen praten. Het moest concreet, eenvoudig en normaal zijn.

‘Dat is best triest,’ zei Kristina, ‘om niet van de zomer te houden.’

‘Waarom is dat triest? Er zijn toch meer seizoenen dan alleen de zomer? Alleen daarvoor leven is nog veel triester. En als je elke dag waarop de zon het laat afweten treurig bent, dan blijven er niet veel dagen over om vrolijk te zijn, als het tenminste je doel is om zoveel mogelijk blijdschap te voelen.’

Kristina keek haar met een lege blik aan.

‘Jemig,’ zei ze na een tijdje. ‘Je hoeft niet boos te worden omdat ik niet zo blij ben met het weer in de zomer en dit seizoen.’

‘Ik ben niet boos, ik reageer alleen maar op jouw opmerking dat ik triest ben.’

‘Ik heb nooit gezegd dat je triest was.’

Hugo kwam de keuken in. Kristina fleurde op.

‘Je hebt veel zon gehad, zie ik,’ zei hij.

Hij glimlachte naar Kristina en knikte Charlie kort toe.

Kristina vergat Charlie en vertelde opnieuw over de warmte, de omgeving en de uitstapjes. Toen stopte ze ineens met praten, feliciteerde Hugo en zei dat haar via via iets ter ore was gekomen.

‘Dank je,’ zei Hugo. ‘We zijn er heel blij mee.’

Hij keek tersluiks naar Charlie.

‘Heb je het al gehoord, Charlie?’ zei Kristina. ‘Heb je al gehoord dat hier iemand vader wordt?’

‘Nee, maar nu wel.’ Charlie draaide zich naar Hugo en glimlachte zo breed als ze kon. ‘Wat spannend. Leuk voor jullie.’

‘Dank je,’ zei Hugo. Er verscheen een blos op zijn wangen.

Hij schaamt zich in elk geval, dacht Charlie. Dat is tenminste iets.

‘Hoe voelt Anna zich?’ vervolgde Kristina, die de sfeer totaal niet aanvoelde.

‘Ze heeft zich behoorlijk slecht gevoeld,’ zei Hugo, ‘maar het gaat nu weer de goede kant op, gelukkig.’

‘Ga jij niet naar de maandagochtendvergadering?’ vroeg Kristina toen Charlie opstond en naar de deur liep.

‘Jawel, maar we hebben nog drie minuten voor die begint.’

Charlie ging naar de wc en hield haar polsen onder ijskoud water. Dat had Betty haar geleerd. *Als je bloed kookt en de stoom uit je oren komt, is ijskoud water het beste. Hou je polsen hier, nee, niet weghalen, zo dadelijk voel je niets meer, je raakt verdoofd. Hou ze daar, schat. Even volhouden. Zo, ja, voel je het? Voel je hoe alles verdwijnt?*

Charlie deed haar ogen dicht, probeerde alles te laten verdwijnen en nergens aan te denken, alleen aan een witte kamer, witte vloer, een wit plafond en witte muren zonder ramen. Maar de hele tijd zag ze het gezicht van Hugo’s vrouw voor zich, haar handen over haar buik, Hugo’s beschermende arm om haar schouders, de blijdschap over het kind.

Het was nog maar een maand geleden dat Charlie het bed met Hugo had gedeeld. Hij had met een rare grijns aan de bar van haar stamkroeg gestaan en gedaan alsof hij daar toevallig was. Hij wilde iets met haar drinken. Ze had gezegd dat ze dat niet wilde en dat ze elkaar buiten het werk niet meer moesten zien, maar hij had voet bij stuk gehouden. Ze konden toch wel wat drinken en praten over wat er tussen hen was geweest? Uiteindelijk had Charlie ermee ingestemd, alleen met het drankje, niet met praten over wat er tussen hen was geweest, want ze had geen zin om hun affaire te herkauwen. Ze wist wat ze moest weten: Hugo was een laffe, leugenachtige man met een enorm ego. Ze wist het, maar haar gevoelens leken zich daar niets van aan te trekken. Charlie kreeg vaak te horen dat ze rationeel was, maar als het om Hugo ging, legde haar verstand het kansloos af tegen de lust, want het enige wat ze wilde toen ze ieder aan een Long Island Iced Tea zaten, was hem meenemen naar huis en de hele nacht seks met hem hebben. En daarom had ze dat, na het derde drankje, ook gedaan.

Wees blij dat hij je vriend niet is, Charline. Wat moet je met zo’n gewetenloze man? Waarom smachten naar een man zonder scrupules?

Charlie deed haar ogen open. Ze wilde Hugo niet. Ze had gedacht dat ze hem wilde omdat ze zichzelf had wijsgemaakt dat hij anders was, dat hij diepgang had. Maar hij was gewoon...

Hij is gewoon een man als alle andere, schat. Verdoe je tijd niet met hem.

Iemand trok aan de wc-deur.

‘Sorry,’ hoorde ze Anders aan de andere kant zeggen. ‘Ik had niet gezien dat hij op slot zat.’

Charlie draaide de kraan dicht. Bette met vochtige vingers onder haar ogen, droogde haar handen af met wc-papier en stapte de wc uit.

‘Alles goed?’ vroeg Anders.

‘Ja. Een beetje verkouden.’

‘Zullen we na het werk afspreken? Het is eeuwen geleden dat we samen uit zijn geweest.’

‘Acht maanden,’ zei Charlie.

‘Is het zo lang geleden?’ Anders fronste zijn voorhoofd alsof hij niet kon geloven dat het waar was. ‘Inderdaad, je hebt gelijk. Want de laatste maand voor Sams geboorte ben ik alleen maar thuis geweest, en daarna ben ik... Sindsdien ben ik niet één keer uit geweest.’

‘Maria laat je toch niet gaan,’ zei Charlie glimlachend.

‘Ik heb een vrije wil, hoor.’

‘Ja? Oké dan. Dan spreken we na het werk af.’

‘Ik moet Maria wel even bellen om te vragen of het kan,’ zei Anders.

‘Goed,’ zei Charlie. ‘Dan houden we het nog even open.’